

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu dotyczącemu postępowania uproszczonego w sprawie zapłaty wynagrodzenia adwokata, zgodnie z którym rozstrzygnięcie w sprawie wniosku złożonego przeciwko klientowi będącemu konsumentem wydaje organ niebędący sądem, a udział sądu jest przewidziany dopiero na etapie ewentualnego odwołania od tego rozstrzygnięcia, przy czym sąd, przed którym ta sprawa się toczy, nie może badać, w razie potrzeby z urzędu, czy warunki zawarte w umowie stanowiącej podstawę żądanego wynagrodzenia są nieuczciwe, ani dopuścić przedstawienia przez strony dowodów innych niż dowody z dokumentów, które zostały już przedstawione przed organem pozasądowym.

- 2) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, zmienionej dyrektywą 2011/83,

należy interpretować w ten sposób, że:

zakres wyjątku przewidzianego w tym przepisie nie obejmuje warunku umowy zawartej między adwokatem a klientem, zgodnie z którym klient zobowiązuje się stosować do instrukcji tego adwokata, nie działać bez jego wiedzy lub wbrew jego opinii oraz samemu nie cofać pozwu w sprawie, której prowadzenie powierzył temu adwokatowi, pod groźbą kary finansowej.

- 3) Dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady

należy interpretować w ten sposób, że:

umieszczenie w umowie zawartej między adwokatem a klientem warunku, zgodnie z którym ten ostatni zostanie obciążony karą finansową, jeżeli sam cofnie pozew w sprawie, której prowadzenie powierzył rzeczonemu adwokatowi, przy czym warunek ten odsyła do tabeli opłat izby zawodowej i nie było o nim mowy w ofercie handlowej ani w informacjach poprzedzających zawarcie umowy, należy uznać za praktykę handlową „wprowadzającą w błąd” w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy, o ile powoduje to lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął, czego ustalenie jest zadaniem sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 382 z 20.9.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht – Niemcy) – SI i. in./Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-497/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Podstawy niedopuszczalności – Artykuł 2 lit. q) – Pojęcie „kolejnego wniosku” – Artykuł 33 ust. 2 lit. d) – Odrzucenie przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego ze względu na oddalenie wcześniejszego wniosku, złożonego przez zainteresowanego w Królestwie Danii – Ostateczna decyzja wydana przez Królestwo Danii]

(2022/C 424/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SI, TL, ND, VH, YT, HN

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 2 lit. q) tej dyrektywy oraz w związku z art. 2 protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii załączonego do traktatu UE i traktatu FUE

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego innego niż Królestwo Danii, które przewiduje możliwość odrzucenia jako niedopuszczalnego, w całości lub w części, wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. b) tej dyrektywy, z którym w tym państwie członkowskim wystąpił obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec, którego wcześniejszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, z którym wystąpił on w Królestwie Danii, został przez to ostatnie państwo członkowskie oddalony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 6 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Târgu-Mureş – Rumunia) – postępowanie zainicjowane przez Delgaz Grid SA

(Sprawa C-95/22) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Artykuł 82 TFUE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Prawo do informacji dotyczących oskarżenia – Dyrektywa 2012/13/UE – Artykuł 6 ust. 1 – Zakres stosowania – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna ochrona sądowa – Spór dotyczący przewlekłości postępowania karnego – Uregulowanie krajowe umożliwiające zainicjowanie takiego sporu wyłącznie osobom mającym status podejrzanego lub oskarżonego – Artykuł 267 TFUE – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Oczywisty brak właściwości]

(2022/C 424/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Târgu-Mureş

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Delgaz Grid SA

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedstawione przez Judecătoria Târgu-Mureş (sąd pierwszej instancji w Târgu Mureş) postanowieniem z dnia 28 stycznia 2022 r.

⁽¹⁾ Data wpływu: 11.2.2022.